

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **ARBOL INVEST s.r.o.**
sídlem Praha 9 Satalice, Pilařská 123/2
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Benešem
sídlem Kolín IV., Havlíčkova 532

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Opava, Kolářská 451/13

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2022, čj. 7812/1.30/21-4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu (dále také obecně jen „inspekce“) ze dne 25. 10. 2021, čj. 11897/5.30/21-13. Ve správním řízení byla žalobci pravomocně uložena pokuta (souhrnný trest) ve výši xxxx Kč podle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2002 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o zaměstnanosti“), a povinnost k úhradě nákladů správního řízení paušální částkou, a to za přestupek podle ust. §140 odst. 1 písm. c) a d)

zákona o zaměstnanosti, jehož se žalobce dopustil jednáním blíže vymezeným ve výroku rozhodnutí (umožnění výkonu práce cizinci na místě, které neodpovídalo zaměstnanecké kartě a nesplnění oznamovací povinnosti při nástupu cizince do zaměstnání).

[2] Žalobce napadl výrok rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Rekapituloval skutkový stav a za nezákonné považuje to, jak byl ten vyhodnocen. Výkon práce zaměstnancem na pracovišti v xxxx dne 14. 8. 2020 do dne kontroly byl v rámci pracovní cesty, a to od 1. 9. 2020, na příkaz žalobce. Uvádí, že obligatorní náležitostí pracovní smlouvy je dohoda o místě výkonu práce, to bylo sjednání na místo Praha, v řízení nebyl předložen žádný písemný dodatek, který by umožňoval dovodit jiné místo výkonu práce. Poukázal na možnost vyslání na pracovní cestu a právní úpravu zákoníku práce. Zastává názor, že z provedených důkazů lze dovodit, že v době kontroly zaměstnanec řádně vykonával práci v xxxxx na základě uzavřené pracovní smlouvy a pracovního příkazu k vyslání na pracovní cestu. Napadá závěr žalovaného, že smyslem jednání bylo fakticky změnit sjednané místo výkonu práce, přitom inspekce i žalovaný mohli postupovat tak, že měli více prověřit okolnost, zda zaměstnanec nebyl vyslán na pracovní cestu i v předchozím období od 14. 8. 2020, a zda vyslání na pracovní cestu bylo odůvodněné dočasnými potřebami žalobce. V tom spatřuje posouzení v rozporu s obsahem spisu.

[3] V druhém žalobním bodě namítl otázku stanovení minimální výše pokuty podle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Odkázal obecně na judikaturu Ústavního a Nejvyššího správního soudu, kdy výše pokuty by neměla mít na delikventa likvidační vliv a její uložení by nemělo vést k ukončení podnikatelské činnosti nebo ztrátu smyslu podnikání. Správní orgán by se majetkovými poměry delikventa podle názoru žalobce měl zabývat vždycky. Blíže tento obecný argument nekonkretizoval, odkázal pouze na známou judikaturu. Dále uvedl, že stanovení minimální výše pokuty považuje za neústavní a učinil návrh, aby soud řízení přerušil a předložil věc k posouzení Ústavnímu soudu.

[4] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhol její zamítnutí, když důvody obsahově kopírují odůvodnění napadeného rozhodnutí a proběhlé správní řízení.

[5] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k žalobním bodům uvedeno, že v daném případě cizinec potřeboval k výkonu závislé práce v české republice povolení zaměstnaneckou kartu, jímž je mu mj. určen konkrétní zaměstnavatel a místo výkonu práce. V tomto případě zaměstnaneckou kartou byl povolen cizinci jako zaměstnavatel žalobce a místo výkonu práce Praha. Cizinec na místo výkonu práce do doby ukončení kontroly nenastoupil, od nástupu do zaměstnání u žalobce dne 5. 8. 2020 čerpal neplacené volno a po jeho skončení nastoupil do místa výkonu práce v xxxxx. Nemohlo se jednat o vyslání na pracovní cestu, ale de facto došlo ke změně výkonu práce, neboť pracovní cestu lze sjednat jako časově omezené vyslání zaměstnance mimo sjednané místo výkonu práce. Doba tvrzeného vyslání na pracovní cestu popírá smysl pracovní cesty. Žalobce doložil k odvolání doklady Týdenní rozvrh pracovní doby zaměstnance za srpen a září 2020, ze kterých vyplývá, že zaměstnanec vykonával práci na pracovišti

v xxxxx nepřetržitě v pracovní dny v období od 14. 8. 2020 do 30. 9. 2020. Jednalo se tak o souvislé období delší než jeden měsíc, na toto pracoviště nastoupil po skončení neplaceného volna poskytnuté žalobcem ode dne uzavření pracovního poměru. Ohledně výše uložené pokuty poukázal na absorpční zásadu, minimální sazbu pokuty a smysl správního trestání, přičemž se ztotožnil s posouzením její výše inspekcí.

[6] V odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí ze dne 9. 11. 2021 žalobce výši uložené pokuty nijak nerozporuje.

[7] V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je výše uložené pokuty hodnocena mj. i ve vztahu k osobním a majetkovým poměrům žalobce, které vyplývají z obchodního rejstříku, registru ekonomických subjektů a výkazu zisků a ztrát.

[8] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[9] První žalobní bod příliš nekoresponduje s důvody, kterými je napadené i prvostupňové správní rozhodnutí odůvodněno. Nikde není zpochybněna možnost uzavření pracovního poměru i vyslání na pracovní cestu, stejně jako náležitosti pracovní smlouvy, ale u žalobce bylo hodnoceno konkrétní zjištění, které svědčí zneužití institutu vyslání na pracovní cestu tím, že zaměstnanec žalobce pro žalobce ve sjednaném místě výkonu práce a tím i místu určenému příslušným veřejnoprávním povolením (zaměstnanecké karty) tuto práci nevykonával. Toto zjištění nepramení pouze z předložené pracovní smlouvy a obsahu zaměstnanecké karty, ale z dalších listin, které žalobce předkládal, a které byly hodnoceny (soud při obecnosti tohoto žalobního bodu odkazuje na odůvodnění rozhodnutí – týdenní rozvrh pracovní doby za srpen a září 2020), a z dalších okolností, které neodpovídají smyslu vyslání na pracovní cestu (délka výkonu práce v xxxxx přesahující jeden měsíc, neustálá přítomnost zaměstnance na tomto pracovišti po celou tuto dobu, skutečnost, že zaměstnanec po skončení neplaceného volna přímo nastoupil na toto pracoviště). Podle názoru soudu tyto důvody obstojí v závěru, že se nejednalo ve zjištěném případě o vyslání na pracovní cestu, ale že tímto způsobem byl obcházen zákon v tom smyslu, že zaměstnanec žalobce dlouhodobě vykonával práci na místě jiném, než které bylo určeno v zaměstnanecké kartě, a které bylo sjednáno v pracovní smlouvě. Soud s takovým hodnocením souhlasí, žalobce proti těmto konkrétním závěrům v žalobě nic neuvádí.

[10] Ohledně druhého žalobního bodu týkajícího se výše uložené pokuty, resp. stanovené minimální sazby pokuty a návrh žalobce, aby soud řízení přerušil a předložil návrh Ústavnímu soudu, soud uvádí, že jej nemá za důvodný. Soud v samotné minimální výši sazby pokuty nevidí rozpor s ústavním pořádkem, neboť minimální sazba pokuty je běžnou součástí právních norem a odráží typovou nebezpečnost určitého protiprávního jednání. Je pravda, že původní výše pokuty v této právní normě (250 000 Kč) byla napadena u Ústavního soudu, který ji zrušil, byť v době vydání nálezu soudu již byla výše pokuty snížena na současnou sazbu (50 000 Kč). K této výši pokuty se Ústavní soud

nemohl nijak vyjádřit, nicméně původní výši pokuty shledal nepřiměřeně vysokou. Podle názoru soudu současná minimální sazba pokuty již takové mimořádné výše, která byla důvodem pro zrušující nálezn Ústavního soudu, nedosahuje, proto návrh Ústavnímu soudu nepředložil (soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. září 2020, čj. 2 Ads 83/2019-26, kdy táž výše pokuty podle téhož ustanovení zákona o zaměstnanosti rovněž nebyla důvodem pro předložení věci Ústavnímu soudu).

[11] Ohledně námitky týkající se zjištění majetkových poměrů žalobce soud uvádí, že rovněž ta není příliš spojena s konkrétním odůvodněním rozhodnutí. Majetkové poměry žalobce jsou konkrétně hodnoceny v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, a to při pasivitě žalobce v tomto směru z veřejně dostupných zdrojů. V odvolání proti tomuto rozhodnutí pak žalobce nevznesl žádnou konkrétní námitku, kterou by toto hodnocení zpochybňoval, nebylo tak povinností žalovaného, aby tato zjištění nějak změnil a zcela v souladu s principem podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu odkázal na konkrétní odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Soud tak uzavírá, že tyto poměry hodnoceny byly, a to i přes procesní pasivitu žalobce ve správním řízení, a ani tuto část žalobního bodu tak soud nemá za důvodnou.

[12] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[13] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. února 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu